

Arrest

nr. 133 587 van 20 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 6 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 september 2014.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 6 januari 2012 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die op 24 juli 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, betreft de eerste bestreden beslissing.

1.2. Tevens op 6 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 24 juli 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, betreft de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

2.2. De Raad merkt op – zoals tevens reeds in de beschikking werd gesteld – dat verzoeker geen ontvankelijk middel heeft ontwikkeld ten aanzien van de tweede bestreden beslissing. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk ten aanzien van deze beslissing. De exceptie van onontvankelijkheid op deze grond door verweerder opgeworpen in de nota met opmerkingen is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift in een eerste en tweede middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet. Tevens geeft hij aan dat de *“formele ondertekening van de beslissing door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, dan wel door een door hem gemachtigde aangestelde ontbreekt”*.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 10 september 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamer-voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Deze beschikking werd op 11 september 2014 per aangetekende zending en per drager aan de partijen overgemaakt.

3.3. Verzoeker richt op 18 september 2014 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 oktober 2014 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord en wijst er daarbij op dat het administratief dossier een stuk bevat dat bevestigt dat de steller van de bestreden beslissingen een attaché is bij de Dienst Vreemdelingenzaken, die in die hoedanigheid bevoegd is om deze beslissingen te nemen. De verzoekende partij gedraagt zich naar de wijsheid voor wat betreft de kwestie van de bevoegdheid en stelt dat de verwijzing naar de vernietiging*

van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State niet volstaat als motivering van de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging aangezien men de criteria uit deze instructie "niet zomaar overboord kan gooien." Eerder werd in haren hoofde een beslissing genomen die volledig gegrond was op de criteria van de instructie, zodat moet worden vastgesteld dat de verwerende partij thans "het geweer van schouder verandert." De verwerende partij verwijst naar haar nota en de beschikking."

3.5. Verzoeker gedraagt zich, voor wat betreft de grief met betrekking tot de bevoegdheid van de steller van de akte, louter naar de wijsheid van de Raad. Hiermee weerlegt hij niet de vaststelling in de beschikking, dat de attaché A.C. bevoegd is tot het treffen van de eerste bestreden beslissing. Waar verzoeker verder aangeeft dat de criteria uit de instructie van 19 juli 2009, ondanks de vernietiging van deze instructie door de Raad van State, niet zomaar overboord kunnen worden gegooid – en aldus lijkt aan te geven dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de instructie van 19 juli 2009 en de hierin opgenomen criteria – merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien hoe de instructie en de hierin opgenomen criteria van elkaar kunnen worden losgekoppeld. De Raad van State vernietigde de instructie bij arrest met nummer 198.769 van 9 december 2012, wat verzoeker ook erkent, precies omwille van het gegeven dat de hierin vervatte criteria ertoe leidden dat de betrokken vreemdeling werd vrijgesteld van de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden. Waar verzoeker nog verwijst naar een eerder in zijn hoofde genomen beslissing – die door verweerder werd ingetrokken –, die wel werd gegrond op de criteria van de instructie, merkt de Raad op dat hij met dit betoog niet weerlegt dat de instructie door de Raad van State werd vernietigd en derhalve de toepassing ervan niet dienstig kan worden gevraagd. In zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting een schending van het vertrouwens- en gelijkheidsbeginsel zou aanhalen, merkt de Raad – losstaand van de vaststelling dat dergelijke schending niet werd aangevoerd in het verzoekschrift en de vraag tot horen niet kan worden aangewend om bijkomende argumenten te ontwikkelen – op dat dat een beginsel van behoorlijk bestuur niet contra legem kan worden toegepast. Verzoeker kan op grond van het gegeven dat verweerder zich in het verleden ten onrechte zou hebben gebaseerd op de vernietigde instructie van 19 juli 2009, thans niet verlangen dat verweerder alsnog in strijd met de wet toepassing zou maken van deze vernietigde instructie.

Gelet op bovenstaande dient de Raad op te merken dat verzoeker geen elementen aanbrengt die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

De middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA